

τέτοις ὅταν ἡ Γῆ φθάσῃ εἰς τὸ Γ, ὁ πλανήτης ἀπερνᾷ πραγματιωδῶς πρὸς τὸ Η, ἀλλὰ θέλει φανῆ ἀπὸ τὴν Γῆν ὅπῃ εἶναι εἰς τὸ Γ, μεταξὺ τῶν ἀσέρονεις τὸ σημεῖον Ν· λοιπὸν, εἰς καιρὸν ὅπῃ ἡ Γῆ θέλει ἀπεράσει εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἀπὸ τὸ Δ, εἰς τὸ Γ, ὁ Πλανήτης θέλει φανῆ ὅτι κινεῖται πρὸς τὴν δύσιν ἀπὸ τὸ Μ εἰς τὸ Ν εἰς τὰς Οὐρανὸς, δηλ. εἰς τὰ ὀπίωθεν· ὁμοίως, εἰς καιρὸν ὅπῃ ἡ Γῆ κινεῖται ἀπὸ τὸ Γ εἰς τὸ Β, ὁ Πλανήτης φανήσεται ὅτι κινεῖται ἀπὸ τὸ Ν εἰς τὸ Ξ, ὅπῃ θέλει εἶναι ἀκόμι σάσιμος ἕως ὅπῃ νὰ ἔλθῃ ἡ Γῆ εἰς τὸ Α· μὲ καταλαμβάνετε καλὰ;

Εἶρ. Ἐννοεῖτε, Θαρρῶ, ὅτι εἰς καιρὸν ὅπῃ ἡ Γῆ ἀπερνᾷ ἀπὸ τὸ Ε εἰς τὸ Δ, καὶ ἀπὸ τῆ Β εἰς τὸ Α, ὁ πλανήτης Ζεὺς θέλει φανῆ, ὅτι δὲν κινεῖται τελείως εἰς τὰ σημεῖα Μ καὶ Ξ, καὶ ὅτι τότε εἶναι σάσιμος· ὁμοίως, εἰς καιρὸν ὅπῃ ἡ Γῆ διέρχεται ἀπὸ τὸ Δ διὰ τῆ Γ εἰς τὸ Β, μὲ ὅλον ὅπῃ ὁ Ζεὺς κινεῖται πραγματιωδῶς εἰς τὸν κύκλον αὐτῆ ἀπὸ τὸ Θ εἰς τὸ Ζ πρὸς τὴν Ἀνατολὴν, θέλει μᾶς φανῆ ὡς τόσον ὅτι κινεῖται ἀπὸ τῆ Μ εἰς τὸ Ξ πρὸς τὴν Δύσιν ἢ εἰς τὰ ὀπίωθεν, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν χρόνον λέγεσθαι ὅτι εἶναι παλίνδρομος· δὲν εἶναι αὐτὸ ὅπῃ ἠθέλετε νὰ μοι δώσητε νὰ καταλάβω;

Αἴπ. Ναί, χαίρω, ὅπῃ σᾶς εὐλέπω νὰ καταλαμβάνητε τόσον καλῶς αὐτὰ τὰ συμπεπλεγμένα